

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 2 października 2014 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuł 2 ust. 4 lit. b) – Podwójne zastosowanie produktów energetycznych – Pojęcie

W sprawie C-426/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Niderlandy) postanowieniem z dnia 14 września 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 września 2012 r., w postępowaniu:

X

przeciwko

Voorzitter van het managementteam van het onderdeel Belastingdienst/Z van de rijksbelastingdienst,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, M. Safjan (sprawozdawca), J. Malenovský, A. Prechal i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 grudnia 2013 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu X przez F. Suwandy’ego oraz W. de Wita, belastingadviseurs,

- w imieniu rządu niderlandzkiego przez M. Noort, działającą w charakterze pełnomocnika,

- w imieniu Komisji Europejskiej przez W. Möllsa oraz W. Roelsa, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 maja 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51), zmienionej dyrektywą Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 157, s. 87; sprostowanie Dz.U. L 195, s. 26, zwanej dalej „dyrektywą 2003/96”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy X, osobą prawną, a Voorzitter van het managementteam van het onderdeel Belastingdienst/Z van de rijksbelastingdienst (przewodniczącym zespołu zarządzającego wydziału podatkowego/Z krajowej administracji podatkowej, zwanym dalej „Inspektorem”), w przedmiocie zwrotu podatku od paliw pobranego od węgla dostarczonego X na potrzeby produkcji cukru.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Stosownie do motywów 3, 4, 6, 7 i 22 dyrektywy 2003/96:

„(3) Prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i osiągnięcie celów innych polityk [Unii Europejskiej] wymagają ustanowienia na poziomie [Unii] minimalnych poziomów

opodatkowania od większości produktów energetycznych, włącznie z energią elektryczną, gazem ziemnym i węglem.

(4) Znaczne różnice między krajowymi poziomami opodatkowania energii stosowany[mi] przez państwa członkowskie mogłyby okazać się szkodliwe dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

[...]

(6) Zgodnie z postanowieniami art. 6 traktatu wymogi ochrony środowiska muszą być włączone do określania i wykonywania innych polityk [Unii].

(7) Jako strona Konwencji ramowej Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu [podpisanej w Nowym Jorku w dniu 9 maja 1992 r.] [Unia] ratyfikowała Protokół z Kioto. Opodatkowanie produktów energetycznych i – w odpowiednim przypadku – energii elektrycznej jest jednym z instrumentów dostępnych w celu osiągnięcia celów Protokołu z Kioto.

[...]

(22) Produkty energetyczne powinny zasadniczo stanowić przedmiot ram wspólnotowych, gdy są wykorzystywane jako paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowe. W tym zakresie zgodnie z naturą i logiką systemu podatkowego, z zakresu tych ram wyłączone jest wykorzystywanie produktów energetycznych podwójnego zastosowania i wykorzystywanie produktów energetycznych nie jako paliw, a także procesy mineralogiczne. Energia elektryczna, która w podobny sposób jest wykorzystywana, powinna być również podobnie traktowana”.

4 Artykuł 2 owej dyrektywy stanowi:

„1. Dla celów niniejszej dyrektywy pojęcie »produkty energetyczne« stosuje się do produktów:

a) objętych kodami [...] 1507 do 1518 [Nomenklatury scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 254/2000 z dnia 31 stycznia 2000 r. (Dz.U. L

28, s. 16, zwanej dalej »CN«)], jeśli są one przeznaczone do stosowania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe;

b) objętych kodami CN 2701, 2702 i 2704 do 2715;

[...]

3. W przypadku przeznaczenia do wykorzystania, oferowania na sprzedaż lub wykorzystywania jako paliwo silnikowe lub paliwo do ogrzewania produkty energetyczne inne niż te, których poziom opodatkowania został określony w niniejszej dyrektywie, podlegają podatkowi zgodnie z wykorzystaniem, według stawki przyjętej dla równoważnego paliwa do ogrzewania lub paliwa silnikowego.

Oprócz podlegających opodatkowaniu produktów wymienionych w ust. 1 wszelkie produkty przeznaczone do wykorzystania, oferowane na sprzedaż lub wykorzystywane jako paliwo silnikowe lub jako dodatek lub rozcieńczalnik do paliw silnikowych podlegają opodatkowaniu według stawki przyjętej dla równoważnego paliwa silnikowego.

Oprócz podlegających opodatkowaniu produktów wymienionych w ust. 1 wszelkie inne węglowodory, z wyłączeniem torfu, przeznaczone do wykorzystania, oferowane na sprzedaż lub wykorzystywane do ogrzewania podlegają opodatkowaniu według stawki przyjętej dla równoważnego produktu energetycznego.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

a) końcowego opodatkowania ciepła oraz opodatkowania produktów objętych kodami CN 4401 i 4402;

b) następującego wykorzystania produktów energetycznych i energii elektrycznej:

– produktów energetycznych wykorzystywanych do celów innych niż paliwo silnikowe lub paliwa do ogrzewania,

– podwójnego zastosowania produktów energetycznych.

- Produkt energetyczny ma podwójne zastosowanie, w przypadku gdy jest wykorzystywany zarówno jako paliwo do ogrzewania oraz w celach innych niż jako paliwo silnikowe i paliwo do ogrzewania. Wykorzystywanie produktów energetycznych do redukcji chemicznej oraz w procesach elektrolitycznych i metalurgicznych uważa się za podwójne zastosowanie,

- energii elektrycznej wykorzystywanej zasadniczo do celów redukcji chemicznej oraz w procesach elektrolitycznych i metalurgicznych,

[...]”.

Prawo niderlandzkie

5 Artykuł 20 Wet houdende vaststelling van de Wet belastingen op milieugrondslag (ustawy o podatkach na ochronę środowiska) z dnia 23 grudnia 1994 r. (Stb. 1994, nr 923), w wersji mającej zastosowanie do okoliczności faktycznych sporu głównego, ostatnio wynikającej z Wet houdende wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (ustawy zmieniającej niektóre ustawy podatkowe i niektóre inne ustawy) z dnia 14 grudnia 2006 r. (Stb. 2006, nr 682) (zwanej dalej „Wbm”), stanowił:

„Do celów stosowania niniejszego rozdziału i opartych na nim przepisów obowiązują następujące definicje:

- a) węgiel: produkt objęty kodami CN 2701, 2702 i 2704;

[...]

- e) podwójne zastosowanie: wykorzystywanie zarówno jako paliwo do ogrzewania oraz w celach innych niż jako paliwo silnikowe i paliwo do ogrzewania”.

6 Artykuł 21 Wbm miał następujące brzmienie:

„1. Podatek oznaczony jako »podatek od paliw« pobierany jest od węgla.

2. Podatek pobiera się od dostawy lub wykorzystania węgla.

[...]”.

7 Zgodnie z art. 26 ust. 3 Wbm:

„Zwolnienie z podatku przyznaje się w przypadku węgla o podwójnym zastosowaniu”.

8 Artykuł 27 Wbm stanowił:

„1. Osobie, która wykorzystwała dostarczony jej przez osobę trzecią węgiel inaczej niż jako paliwo do ogrzewania lub węgla o podwójnym zastosowaniu, Inspektor na wniosek przyznaje zwrot podatku.

[...]

3. Inspektor rozstrzyga w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, decyzją, którą można zaskarżyć w drodze odwołania.

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

9 X produkuje z buraków cukrowych cukier i wyroby zawierające cukier na rynki przemysłowe i przeznaczone dla indywidualnych konsumentów. W procesie produkcji powstają produkty uboczne, takie jak pasza dla bydła i wapno defekacyjne (nawóz wapienny).

10 W okresie spornym w postępowaniu głównym X dostarczono węgiel do procesu produkcji cukru.

Proces produkcyjny

11 Proces produkcji cukru z buraków cukrowych rozpoczyna się ekstrakcją soku dyfuzyjnego z buraka cukrowego. Następnie wyekstrahowany sok dyfuzyjny jest

oczyszczany, po czym oczyszczony sok poddawany jest odparowywaniu i krystalizacji, a końcowym produktem jest cukier krystaliczny. W procesie tym powstaje osad będący nawozem wapiennym, wykorzystywany w rolnictwie dla utrzymania odczynu pH gleby. Osad ten zwany jest wapnem defekacyjnym i składa się głównie z węglanu wapnia.

12 Oczyszczenie soku dyfuzyjnego wyekstrahowanego z buraków cukrowych wymaga użycia gazu z pieca wapiennego. W celu uzyskania tego gazu wapień i węgiel lub antracyt zostają zmieszane i wprowadzone do pieca wapiennego, gdzie następuje reakcja chemiczna. W reakcji chemicznej najpierw powstają wapno palone i dwutlenek węgla, ten ostatni z reakcji pomiędzy węglem lub antracytem z tlenem, a następnie gaz z pieca wapiennego. Gaz z pieca wapiennego zawiera ok. 40% dwutlenku węgla i musi być pozbawiony zanieczyszczeń. Paliwa do ogrzewania inne niż antracyt lub węgiel nie nadają się do wytwarzania „czystego” gazu z pieca wapiennego koniecznego do procesu oczyszczania.

13 Około 12% gazu wytworzonego w piecu wapiennym wypuszczane jest w powietrze. Pozostała część (88%) używana jest do karbonatacji. Po zastosowaniu gazu z pieca wapiennego do karbonatacji część tego gazu jest wypuszczana. Pozostała część dwutlenku węgla wytworzonego w piecu wapiennym, czyli 66%, zostaje wchłonięta przez wapno defekacyjne.

14 Wapno defekacyjne uzyskane przy produkcji cukru sprzedawane jest przez X rolnictwu jako nawóz wapienny dla utrzymania i poprawy odczynu pH oraz poprawy strukturalnej gruntów rolnych.

Wniosek o zwrot

15 Pismem z dnia 7 marca 2008 r. X wniosła o zwrot za okres od 1 października 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. kwoty podatku od paliw wynoszącej 97 114,23 EUR. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2008 r. Inspektor odmówił zwrotu. Oddalił on również wniesione przez X odwołanie od tej decyzji.

16 Ze względu na to, że skarga wniesiona na tę decyzję została uznana za bezzasadną przez sąd pierwszej instancji, X wniosła apelację do sądu odsyłającego.

17 X podnosi, że wykładni pojęcia „podwójnego zastosowania” w art. 20 lit. e) Wbm należy dokonać zgodnie z tym samym pojęciem w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2003/96. Według tej wykładni wykorzystanie w procesie produkcji cukru węgla dostarczanego X stanowi takie podwójne zastosowanie. X podkreśla również, że

porównywalni z nią producenci, między innymi z Belgii, Niemiec, Francji i Zjednoczonego Królestwa, nie podlegają opodatkowaniu zgodnie z tą dyrektywą.

18 Według Inspektora X wykorzystuje węgiel wyłącznie jako paliwo do ogrzewania. Odzyskanie produktu spalania węgla (dwutlenku węgla) nie oznacza podwójnego zastosowania samego węgla. Podnosi on ponadto, że nawet gdyby należało uznać, iż takie wykorzystanie węgla stanowi podwójne zastosowanie w rozumieniu dyrektywy 2003/96, nie ma ono miejsca w rozumieniu Wbm. Ustawodawca krajowy ma zatem swobodę dokonania innej wykładni – węższej – pojęcia podwójnego zastosowania w art. 20 lit. e) Wbm niż tego samego pojęcia w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2003/96.

19 Sąd odsyłający zauważył w tym względzie, że gdyby w ramach toczącego się przed nim postępowania miał utrzymać pojęcie „podwójnego zastosowania” w rozumieniu dyrektywy 2003/96, literalna wykładnia jej art. 2 ust. 4 in initio prowadziłyby jednak do niedorzecznego wniosku, że X nie może odwołać się do bezpośredniego skutku dyrektywy, aby przeciwstawić się twierdzeniu Inspektora, iż w niniejszej sprawie nie występuje podwójne zastosowanie w rozumieniu art. 20 lit. e) Wbm.

20 W powyższych okolicznościach *Gerechthof 's-Hertogenbosch* postanowił zawiesić postępowanie i przedłożyć Trybunałowi następujące pytania prejudycjalne:

„1) Czy występuje podwójne zastosowanie w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy [2003/96], jeżeli węgiel (produkt objęty kodami CN 2701, 2702 i 2704) wykorzystywany jest jako paliwo do ogrzewania w piecu wapiennym, podczas gdy dwutlenek węgla wytworzony w tym piecu wapiennym z węgla (i wapienia) służy wytwarzaniu gazu z pieca wapiennego, który następnie wykorzystywany jest jako niezbędny do oczyszczania soku dyfuzyjnego uzyskanego z buraków cukrowych?

2) Czy występuje podwójne zastosowanie w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy [2003/96], jeżeli węgiel (produkt objęty kodami CN 2701, 2702 i 2704) wykorzystywany jest jako paliwo do ogrzewania, podczas gdy dwutlenek węgla wytworzony podczas ogrzewania i zawarty w gazie z pieca wapiennego zostaje wchłonięty następnie podczas wspomnianego oczyszczania w 66% przez wapno defekacyjne, sprzedawane rolnictwu jako nawóz wapienny?

3) Jeżeli występuje podwójne zastosowanie w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy [2003/96]: czy biorąc pod uwagę brzmienie art. 2 ust. 4 in initio tej dyrektywy, nie ma ona zastosowania, wobec czego zainteresowana nie może powoływać się [do celów wykładni pojęcia podwójnego zastosowania w prawie krajowym w rozumieniu art. 20 lit. e) Wbm] na bezpośredni skutek wspomnianej dyrektywy?

4) Jeżeli występuje podwójne zastosowanie w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy [2003/96] i (w konsekwencji) dyrektywa ta nie ma zastosowania: czy prawo Unii sprzeciwia się wykładni pojęcia podwójnego zastosowania według prawa krajowego, która jest węższa niż wykładnia na podstawie wspomnianej dyrektywy, do celów nałożenia podatku takiego jak rozpatrywany w niniejszej sprawie podatek od paliw?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytań pierwszego i drugiego

21 Poprzez pytania pierwsze i drugie, które należy analizować łącznie, sąd odsyłający zasadniczo dąży do ustalenia, czy ma miejsce „podwójne zastosowanie” produktu energetycznego w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2003/96, jeżeli węgiel wykorzystywany jest jako paliwo do ogrzewania w procesie produkcji cukru, podczas gdy dwutlenek węgla wytworzony podczas spalania tego produktu energetycznego następnie wykorzystywany jest w tym procesie produkcyjnym lub do produkcji nawozu wapiennego.

22 Definicja produktów energetycznych o podwójnym zastosowaniu jest zawarta w art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2003/96. Produkt energetyczny ma podwójne zastosowanie, w przypadku gdy jest wykorzystywany zarówno jako paliwo do ogrzewania oraz w celach innych niż jako paliwo silnikowe i paliwo do ogrzewania.

23 Zwrot „w celach innych niż jako paliwo silnikowe i paliwo do ogrzewania” pojawia się zarówno w art. 2 ust. 4 lit. b) tiret pierwsze, jak i tiret drugie rzeczony dyrektywy, a zatem należy go interpretować w taki sam sposób w obu przepisach. Łączna lektura obu pierwszych tiret art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2003/96 w związku z częścią wprowadzającą tego przepisu sugeruje, że wykorzystywanie produktu energetycznego jest wyłączone z zakresu stosowania owej dyrektywy tylko wtedy, gdy rzeczony produkt w funkcji źródła energii sam jest wykorzystywany inaczej niż jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe.

24 Podwójne zastosowanie produktu energetycznego będącego przedmiotem spalania w procesie produkcji może zatem występować, jeżeli, jak ma to miejsce w okolicznościach sprawy głównej, proces ten nie może być zakończony bez użycia substancji, która bezspornie może być wytworzona wyłącznie poprzez spalanie danego produktu energetycznego.

25 Ze względu na to, że rozpatrywany produkt energetyczny został w związku z tym użyty jako źródło energii w owym procesie produkcji w celu otrzymania gazu wytwarzanego

wyłącznie poprzez spalanie tego produktu energetycznego, można uznać, iż ta funkcja źródła energii jak najbardziej stanowi przedmiot dwóch jednoczesnych zastosowań.

26 Natomiast jeśli w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym gaz powstający ze spalania nie jest produktem wymaganym do celów zakończenia procesu produkcji, lecz pozostałością tego procesu, która jest po prostu odzyskiwana, nie ma miejsca podwójne zastosowanie tego produktu energetycznego. Sama okoliczność, że wytworzony gaz stanowi surowiec w odrębnym procesie produkcji, takim jak produkcja nawozu rolniczego, nie wystarcza do uznania, iż ma miejsce podwójne zastosowanie produktu energetycznego, który jest przedmiotem spalania.

27 Gdyby bowiem należało uznać, że samo odzyskanie pozostałości powstałych ze spalania produktu energetycznego oznacza, iż ma miejsce „podwójne zastosowanie” w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2003/96, pytanie, czy taki produkt energetyczny wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy w tym wypadku zależałoby od przeprowadzenia przez określonego producenta – bądź jego braku – odzyskania pozostałości ze spalania danego produktu energetycznego.

28 W konsekwencji na pytania pierwsze i drugie należy odpowiedzieć, iż art. 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2003/96 należy interpretować w ten sposób, że okoliczność wykorzystania z jednej strony węgla jako paliwa do ogrzewania w procesie produkcji cukru, a z drugiej strony dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania tego produktu energetycznego w celu wyprodukowania nawozu chemicznego nie stanowi „podwójnego zastosowania” rzeczonoego produktu energetycznego w rozumieniu tego przepisu. Takie „podwójne zastosowanie” stanowi natomiast okoliczność wykorzystania z jednej strony węgla jako paliwa do ogrzewania w procesie produkcji cukru, a z drugiej strony dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania tego produktu energetycznego do celów tego samego procesu produkcyjnego, jeśli bezsporne jest, iż proces produkcji cukru nie może się zakończyć bez użycia dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania węgla.

W przedmiocie pytań trzeciego i czwartego

29 Poprzez pytania trzecie i czwarte, które należy przeanalizować łącznie, sąd odsyłający zasadniczo dąży do ustalenia, czy państwo członkowskie ma prawo utrzymać w swoim prawie wewnętrznym węższy zakres pojęcia „podwójnego zastosowania” niż ten, jaki ma ono według art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie dyrektywy 2003/96, w celu nałożenia podatku od produktów energetycznych wyłączonych z zakresu stosowania tej dyrektywy.

30 W odniesieniu do dyrektywy 2003/96 z samego brzmienia jej art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie wynika, że „nie ma [ona] zastosowania” do podwójnego zastosowania produktów

energetycznych. Jak już stwierdził Trybunał w kontekście tiret pierwszego tego przepisu, wyłączenie produktów objętych zakresem stosowania tej dyrektywy oznacza, że państwa członkowskie mają uprawnienie do opodatkowania spornych produktów energetycznych z poszanowaniem prawa Unii (zob. podobnie wyrok Fendt Italiana, C-145/06 i C-146/06, EU:C:2007:411, pkt 38, 41).

31 Wynika z tego, że państwo członkowskie ma prawo nałożyć podatek od produktów energetycznych, które są wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 2003/96, ponieważ wchodzi w zakres pojęcia „podwójnego zastosowania” w rozumieniu art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie tej dyrektywy.

32 W tym względzie pytanie, czy w niniejszej sprawie ustawodawca krajowy zamierzał wprowadzić definicję odmienną od zawartej w omawianej dyrektywie, jest wyłącznie pytaniem z zakresu prawa krajowego, które może rozstrzygnąć jedynie sąd odsyłający przed zastosowaniem w konsekwencji jego prawa krajowego.

33 W świetle powyższego na pytania trzecie i czwarte należy odpowiedzieć, iż państwo członkowskie ma prawo utrzymać w swoim prawie wewnętrznym węższy zakres pojęcia „podwójnego zastosowania” niż ten, jaki ma ono według art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie dyrektywy 2003/96, w celu nałożenia podatku od produktów energetycznych wyłączonych z zakresu stosowania tej dyrektywy.

W przedmiocie kosztów

34 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Artykuł 2 ust. 4 lit. b) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zmienionej dyrektywą Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że okoliczność wykorzystania z jednej strony węgla jako paliwa do ogrzewania w procesie produkcji cukru, a z drugiej strony dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania tego produktu energetycznego w celu wyprodukowania nawozu chemicznego nie

stanowi „podwójnego zastosowania” rzeczowego produktu energetycznego w rozumieniu tego przepisu.

Takie „podwójne zastosowanie” stanowi natomiast okoliczność wykorzystania z jednej strony węgla jako paliwa do ogrzewania w procesie produkcji cukru, a z drugiej strony dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania tego produktu energetycznego do celów tego samego procesu produkcyjnego, jeśli bezsporne jest, iż proces produkcji cukru nie może się zakończyć bez użycia dwutlenku węgla wytworzonego podczas spalania węgla.

2) Państwo członkowskie ma prawo utrzymać w swoim prawie wewnętrznym węższy zakres pojęcia „podwójnego zastosowania” niż ten, jaki ma ono według art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie dyrektywy 2003/96, zmienionej dyrektywą 2004/74, w celu nałożenia podatku od produktów energetycznych wyłączonych z zakresu stosowania tej dyrektywy.

Podpisy

* Język postępowania: niderlandzki.